

**ZABÍT
KRÁLOVNU
ANGY SKAY**

Hon za pomstou a slastí začíná!

**ZABÍT
KRÁLOVNU**

MATAR A LA REINA

Copyright © 2018 by Angy Skay
All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Lochman Strnadová, 2024

Cover © Martin Kopecký, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5095-5 (pdf)

ZABÍT KRÁLOVNU

ANGY SKAY

přeložila Karolína Lochman Strnadová

*Neboj se nepřítele, který na tebe útočí,
ale falešného přítele, který tě objímá.*

Tady se pije anýz a 43, pánové.

#Always

#UnicorniasPower

Mami a Tatiko, děkuji, že jste mi jako první daly
křídla, která jsem potřebovala.

Všem mým čtenářům, burcovatelům a těm,
kteří mi umožnili dostat se tam, kde jsem dnes.
Těm, kteří mé představitosti dovolují nevázaně létat.
Ze srdce děkuji, že mě děláte šťastnou.

ANGY SKAY

I když se tisíce dveří zavřou,
jedna jediná otevřená dvířka
tě můžou nakopnout.
Hlavní je mířit vysoko.

ANGY SKAY

*I need a gangsta
to love me better,
than all the others do.
To always forgive me
ride or die with me.
That's just what gangsters do.*

*Potřebuju gangstera,
který mě bude milovat líp,
víc než kdokoliv jiný.
Který mi vždycky odpustí,
půjde, kam půjdu já, nebo se mnou zemře.
Protože tohle gangsteři prostě dělají.*

Gangsta, Kehlani

Angy Skay

Úvod

Vůně lívanců s čokoládou a jahodami mi zaplnila nosní dírky a žaludek mi hlasitě zakručel jako lev. Odhrnula jsem peřinu a protáhla si nohy. Se zájmem jsem si prohlédla každičkový detail svého pokoje pro princezny. Stěny byly plné hvězd a planet různých velikostí, protože už ve dvanácti letech jsem se pořád ptala, co asi je tam dál za vesmírem. Každý den jsem si na tohle téma povídala s mamkou, která mě učila různá slova a vše, co s vesmírem souvisí.

S námahou jsem se zvedla z postele a šlápla na pistoli svého malého brášky, kterou tam předchozí den pohodil. Vyšla jsem z pokoje a mrzutě zavrčela, protože mě bolelo chodidlo.

„Dobré ráno, moje malá princezničko!“

Zaklonila jsem hlavu, aby mi táťka mohl dát ranní pusu na čelo, kterou jsem měla tolik ráda. Zářivě jsem se na něj podívala a zamyšleně si ho prohlížela jako každý den. Měla

jsem to štěstí, že jsme byli hodně semknutá rodina a lásku jsme projevovali ve velkém, třebaže jsme byli jen čtyři.

S tatškou v patách jsem seběhla po schodech dolů. Na posledním schodě mě chytil ve vzduchu a dvakrát mě zatočil jako při tanci. Jemně jsem vykřikla a zároveň se nevinně smála. Mamka se na mě zbožně dívala z kuchyně svýma velkýma modrýma očima. Mezitím se můj šestiletý bráška neúspěšně snažil slízat ze svých rtíků zbytky jahodové marmelády. Sedla jsem si vedle něj, vzala ubrousek a snažila se mu s tím pomoci, zatímco mi maminka na stůl pokládala talíř se snídaní. Usmála jsem se, když prcek začal máchat rukama, protože ho to lechtalo.

„Dneska si uděláme procházku po centru Moskvy, co vy na to?“ vesele se nás zeptala.

V odpověď jsem se zamračila, protože se mi ten nápad nezamlouval.

„Venku je velká zima, mami,“ opáčila jsem.

„Však se dobře oblíkneme. Jsou Vánoce a potřebujeme koupit pár ozdob na stromeček.“ Trošku svraštila světlé obočí. „Copak ho nechceš ozdobit?“

Šla na to chytře. Věděla, že Vánoce zbožňuju a že mě takhle dostane. Rozhodně jsem přikývla a moje hluboké modré oči zase svítily nadšením, které ve mně má rodina obvykle probouzela. Vzala jsem sklenku studeného mléka a přitiskla si ji ke rtům, abych se dlouze napila. Viděla jsem, jak můj tatka ze zadu objímá mamku, aby ji jemně políbil na krku. Pořád si takhle vyjadřovali lásku. Byli ideální pár. Dvě duše předurčené ke spojení, vzájemně tak opačné protipóly, že kdyby jeden nebyl, druhý by hned zemřel, protože se dokonale doplňovali.

A ten den se to stalo.

Odehrálo se to tak rychle, že jsem si ani nestihla vychutnat poslední chvíle tohoto života, kdy jsem začínala otevírat oči, poznávat svět jako někdo, kdo roste a uvědomuje si,

že všichni nejsou tak dobří, jak se zdá. A v tu chvíli jsem si vzpomněla na větu, kterou mi jednou tatka řekl a při tom se mi zpřímá díval do očí: „Neboj se nepřítele, který na tebe útočí, ale falešného přítele, který tě objímá.“

Zvedla jsem vidličku s kusem čokoládového lívance, a když už jsem si ho chtěla dát do pusy, tatka odhrnul závěsy okna kuchyně a vykouknul ven. Jeho obvyklý výraz mu zmizel z tváře a rychle se podíval na mamku. Krátce přikývla, vzala brášku do náručí a mě za ruku.

„Jdeme nahoru do pokoje,“ oznámila nám s klidem.

„Budeme si hrát?“ zeptal se nevinně Arkadij.

„Ano.“ Usmála se.

S hrůzou jsem se na ni podívala, když jsem po očku zahlédla, jak tatka zpod kuchyňské linky vytahuje zbraň. Jemně na mamku pokývl, asi aby si pospíšila. Slyšela jsem, jak před naším domem bouchly dveře auta. Pak někdo zabušil na dřevěné dveře, jako by to byl jen pošťák. Podívala jsem se ke dveřím, zatímco nás tatka postrkával nahoru do schodů.

„Rychle!“ zakřičel.

Cítila jsem, jak se mi zrychluje tep i dech, a chtělo se mi strašně moc brečet. Po tváři se mi začaly koulet malé slzy. Tatka s pistolí v ruce, aniž mu vadilo, že ho tak vidíme, mě palcem pohladil po tváři a usmál se na mě.

„Miluju tě, moje malá princezničko. Buď silná, nevzdávej se a bojuj, dokud ti nedojde dech.“

Začala jsem plakat hlasitěji a bráška se ke mně přidal.

Běžela jsem nahoru do patra. Na posledních čtyřech schodech jsem se otočila, protože jsem uslyšela hroznou ránu, prasknutí dveří a výstřely zbraní.

„Micaelo, utíkejte!“

Mamka se pokusila vystoupit na další schod, ale někdo ji ze zadu stáhl zpátky, takže se s bráškou v náručí skutálela ze schodů.

„Mami!“ drásavě jsem vyjekla.

„Utíkej!“ zoufale mi přikázala.

Nějaký muž ji před mýma očima uhodil do tváře. Několik vteřin nato vytáhl zbraň a střelil ji do hlavy. Podlomila se mi kolena. Bráška tam stál, objímal svého modrého plyšového slona, plakal a nezvládal žádnou ze svých emocí. Srdceryvně sténal a celý se třásl jako osika. Duše se mi roztránila na tisíc kousků.

Rozhodla jsem se sebrat odvahu, nebo alespoň to, co z ní ve mně v tu chvíli zbylo. Stoupla jsem si a snažila se sejít po schodech dolů, ale přede mě se postavil vysoký zavalitý muž. Viděla jsem, jak někdo v náručí odnáší mého brášku, zatímco ten v nářku volá naše rodiče.

„Arkadiji! Arkadiji!“ zakřičela jsem.

Ten muž ke mně přistoupil s úsměvem, který jsem nedokázala rozluštit, protože jsem mu viděla jen ústa a oči. Lekla jsem se, na dalším schodě jsem škobrtla a spadla dozadu. Po těch pár zbývajících schodech jsem se plazila, protože jsem nebyla schopná se postavit. Zaryla jsem nehty do bílých prken podlahy, až jsem si na prstech udělala hluboké rány.

Ten muž se usmíval. Nemohla jsem uvěřit vlastním očím. Ještě víc jsem se vyděsila, když si ten muž, který už mě skoro měl, stáhl černou kuklu, která mu do té chvíle zakrývala tvář. Děsem jsem vykulila oči a vykřikla.

„Ahoj, maličká.“

Z jeho chraplavého hlasu jsem se celá roztrásla. Po tvářích mi stékaly slzy jako dvě nezadržitelné řeky. Ve svých dvanácti letech jsem v takové situaci mohla sotva udělat něco víc.

Došel až ke mně, chytil mě za vlasy a prudce mě strčil dolů. Cítla jsem každou ránu, jak se mi schody zarývaly hluboko do těla. Ale mnohem víc mě bolelo vidět dvě osoby, které jsem nade všechno milovala, ležet bezvládně na zemi bez jediné známky života. Všimla jsem si, že mamčina malá ručka se dotýkala tatkovy dlaně. Až do posledního dechu se od sebe neoddělili.

Zmocnila se mě bouře škytavého pláče, který jsem nemohla utišit. S obrovským strachem jsem se podívala na útočníka. V obýváku mnou mrskl na gauč. Přiblížili se ke mně další tři muži v kukle a tvářili se pobaveně.

„Co uděláme s ní?“ zeptal se jeden z nich.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že Arkadij tam nikde není.

„Bojím se, že ta nebude mít to štěstí. Je velká, viděla až moc,“ řekl další z mužů.

Klekl si ke mně, podíval se mi zpříma do tváře a mě po celém těle bolestivě zamrazilo. Ukazováčkem mi přešel po stehnech, měla jsem pyžamo vykasané skoro až k pasu.

„Ale rozhodně...“ za chvíli dodal, „se můžeme chvíli pobavit.“

Slyšela jsem, jak se všichni smějí na můj účet. Já jsem jen neutišitelně plakala a nevěděla, co se mnou bude. Bylo mi jasné, že živá se z toho nedostanu.

Toho dne ze mě vymlátili veškerý život.

Ukradli mi mou nevinnost, ubili mě k smrti, ponížili mě na tisíc způsobů, a to nejhorší ze všeho, vzali si to, co jsem nejvíc milovala. Cítila jsem, jak mi život uniká mezi prsty, když dveře mého domova zůstaly otevřené dokořán a ti zvrácení démoni bez špetky slitování odcházeli a byli si jistí, že už umírám. Nezvládla jsem se pohnout. Cítila jsem, jak mi čím dál víc těžknou víčka a chlad se mi rozlívá po celém těle. Několik posledních slz se mi rozlilo po bledých tvářích a pak se vsáky do rudě červeného koberce. Naposledy jsem se podívala na mamku a tatku. Než jsem zavřela oči, přísahala jsem si na jednu věc: neumřu; budu bojovat, tak jak mi tatka chvíli před svou smrtí řekl. A ten boj nebude zbytečný, rozhodně ne.

Věděla jsem, co byli zač ti lidé, kteří nám vpadli do domu. A přestože jen hodinové ručičky určí, kdy čas každého uloží na jeho místo, věděla jsem, že každý z nich si vzpomene na moje jméno, než naposledy vydechne. Protože aby jejich ubohý život mohl jít dál, musí nejdřív zabít královnu.

1 Na mušce

Jack Williams

Neuvěřitelné. Lidi staví na obdiv svůj život, aniž ví, kdo je v tu chvíli může pozorovat.

Seděl jsem na terase, poslouchal a díval se, jak my lidé úplně pitomě a neustále mluvíme o svém životě: na ulici, sociálních sítích, přes zprávy... A vůbec nikdo nevíme, kdo se za těmi obřími technologiemi skrývá a že by se vlastně kterýkoliv chytrák mohl snadno dostat i do naší hlavy.

„Ano?“ zvedl jsem telefon vibrující na stole.

„Kde jseš?“

„Kde jseš ty, Foxi?“ zeptal jsem se ho z legrace.

Riley Fox, jediná osoba, kterou jsem po čtrnácti letech po svém boku považoval za přítele. Jediný, kdo mě zatím nezklamal.

„Za patnáct minut projede třiatřicítkou, hned za Empire State.“

„Fajn, jsem v restauraci naproti. Ozvu se.“

Zavěsil jsem, zvedl se ze židle a na stole nechal slušný obnos na zaplacení jednoho kafe. Ucítil jsem pár toužebných pohledů a pousmál se, protože jsem věděl, co v ženských už

nějakou dobu probouzím. Mně ale bylo jasné, že láska je mi zapovězená a příjemné chvíle si může užít každý. Nebo aspoň tak jsem nad tím zatím uvažoval.

Došel jsem k autu a vytáhl všechno, co k úkolu potřebuju. Za pár minut jsem zašel za roh vchodu na terasu a přitiskl se ke stěně, abych se ukryl. Vytáhl jsem zbraň a jedním mrknutím ji nabil.

Dvě minuty.

Sedl jsem si na jeden z betonových sloupů na terase a z dálky pozoroval obří budovy, co se namyšleně tyčí nad New Yorkem. V tu chvíli mi hlavou probleskla myšlenka. Vytáhl jsem telefon a vytočil číslo.

„Chci na svém účtu dvojnásobek sumy. Máš na to dvě minuty, nebo odsud zmizím.“

„Cože?!“ vykřikl ten na druhé straně, který si objednal moje služby.

Nemusel jsem ho ani vidět, a věděl jsem, že jeho obří tělo nadskočilo na koženém křesle v jeho pracovně.

„Slyšels dobře,“ vážně jsem odpověděl.

„Ty ses zbláznil! Vážně si myslíš, že takovou hloupost udělám?“

Auto, na které jsem čekal, zaparkovalo přesně tam, kde mělo.

„Cíl vystupuje z auta. Až přejde přes silnici, ztratím ho.“

„Tohle jsme si nedomluvili!“ Znervózněl.

„Pracuju sám za sebe, myslím, že ti to nemusím připomínat.“ Slyšel jsem, jak funí, takže jsem se rozhodl ještě přitlačit: „Šedesát vteřin.“

„Nezaplatím ti ani floka navíc.“

„Čtyřicet vteřin,“ klidně jsem pokračoval.

Zafrkal ještě dvakrát a po krátké pauze nechotně řekl:

„Máš to tam.“

Zavibroval mi telefon, přišlo upozornění. Otevřel jsem zprávu a opravdu, na účtu mi přibyly dva miliony. Telefon

jsem strčil do kalhot, umístil jsem zbraň na stěnu terasy, zamířil na cíl a vystřelil.

Cítil jsem, jak kulka vyrazila velkou rychlostí a zpětný ráz mi zbraň přitiskl na rameno. Zasažený muž se svalil k zemi a jeho ochranka se hned začala rozhlížet na všechny možné strany a po okolí hledala podezřelé. Se zbraní v ruce jsem z terasy diskrétně a nepozorovaně zmizel. Po cestě jsem zbraň rozložil a ukryl do černé tašky na zádech.

Když jsem vyšel ven, na ulici bylo neuvěřitelné pozdvižení. Lidi ječeli a pobíhali z jedné strany na druhou. Napočítal jsem dvacet bodyguardů, kteří se snažili zakrýt mrtvolu jednoho z nejvyšších výkonných úředníků Federální vlády Spojených států.

Za chvíli přijelo několik policejních aut, aby uzavřeli zónu. Vyskákali z nich policisté a ve skupinách po pěti vtrhli do budov kolem místa činu. Usmál jsem se, když jsem viděl, že si mě nikdo nevšiml. Nastoupil jsem do auta stojícího jen pár metrů od místa činu a vyrazil na letiště, kde už na mě čekalo letadlo do Atén.

Druhý den jsem otevřel oči za pronikavého zvuku telefonu, který nepřestával vyzvánět.

„Kdo to kurva...“ zafuněl jsem.

Poslepu jsem začal šátrat po nočním stolku, až jsem ho nahmatal. Ani jsem se nepodíval na obrazovku a s pochopitelným zavrčením to zvedl. Nevěděl jsem, kdo to je, ale nikdo normální asi ne, taková lidé v mém životě nejsou.

„Kdo to do prdele volá?“

Na druhé straně jsem slyšel slabý protivný smích, který mě naštvál ještě víc. Trochu jsem zkrabatil čelo, posadil se na posteli a skopával ze sebe peřinu.

„Nevím, proč mě tohle chování nepřekvapuje. Nikdy jsi nebyl ranní ptáče.“

„Anker?“

„Osobně. Jak se máš, chlapče?“

„Proč voláš?“ zeptal jsem se podezíravě.

„Ale no tak! Už dlouho o tobě nic nevím.“

Musel jsem se nahlas zasmát, tu jeho hru jsem mu ne-
žral. Anker Megalos mě vytrénoval, vlastně mě vychoval jako
vlastního, když můj fotr nechal mou těhotnou matku na
holičkách a ta mě pak odložila do sirotčince. Vybrala si, že
zůstane u svého povolání prostitutky a nechá se opíjet vším
možným, jen ne strachem. Takže ji jednoho dne našli v bor-
delu mrtvou, předávkovala se kokainem. Když jsem utekl,
narazil jsem na trochu podivnou a odlišnou rodinu Mega-
losových. Byli to zlí lidi. To jediné, po čem v životě toužili,
bylo cizí utrpení.

„Nehraj to na mě, Ankere.“

Na druhém konci zněl krutý smích, a i když jsem nebyl
o nic větší svatoušek než on, nemohl jsem se s ním srov-
návat. Nikdy nevolal jen tak, a tentokrát mi na tom hovoru
něco smrdělo.

„Potřebuju se s tebou za tři čtvrtě hodiny sejít. Hodí se ti
to u vchodu do Akropole?“

„Jo,“ odsekl jsem mu. Nevěděl, kde bydlím, a můj byt byl
náhodou hned vedle.

„Dobře. Doraz včas.“

„Jako vždycky.“ Ale tahle poslední věta zůstala viset ve
vzduchu, protože dřív zavěsil.

Půl hodiny před odchodem jsem nakouknul do Rileyho
pokoje, ale rozhodl jsem se ho nebudit. Všechno mu řeknu
až později.

Dorazil jsem na místo setkání a už z dále jsem viděl An-
kera. Měl v oblíbě dorazit dřív než ostatní. Vypadal starší,
než jak jsem si ho pamatoval. Měl širší kouty a jeho vlasy
úplně zbělaly. Všiml jsem si, že zhubl víc, než je zdrávo. Ale
neubíralo to na jeho starém uvážlivém vzezření, které jako
by z něj dělalo nejrespektovanějšího člověka na planetě.

Otočil své malé hnědé oči mým směrem, jako by z dále cítil, že už jsem skoro u něj, a v ironickém úsměvu povytáhl svoje tenké a svráštěné rty doprava.

„Vypadáš dobře, chlapče.“

Trochu jsem zvedl bradu, pokývl jsem a drze se na něj díval. Došel jsem až k němu a zůstal před ním stát. Jemně pokynul hlavou, abych se posadil.

„Posaď se,“ přikázal mi, když viděl, že jsem neuposlechl.

„Neplním rozkazy, Ankere. Řekni mi, co chceš.“

Pevně uchopil svoji černou hůl s pozlacenou hlavou orla, na niž semkl dlaně. Vzhlédl, až se naše oči setkaly, a znova pokývl, abych si vedle něj sedl. Naštvaně jsem protočil panenky, ale nakonec jsem si sedl a díval se, jak si prohlíží Akropolis.

„Nikdy jsi neuměl poslouchat. Nechápu, jak jsem to s tebou mohl tak dlouho vydržet.“

„Možná proto, že jsem byl ve své práci vždycky dobřej,“ zasmál jsem se.

„Ten nejlepší,“ upřesnil a znova se na mě otočil. Po dlouhé nepříjemné odmlce jsem se naklonil dopředu, propletl jsem dlaně a prohlížel si ho.

„Mám na práci dost věcí. Budeš mě tady držet celý dopoledne?“

„Jsi neslušný kvůli pár vteřinám. Všechno má svůj čas, zdá se, že na to zapomínáš.“ Vypadal uraženě. Ale mně to bylo jedno.

Je to padouch. A v průběhu těch let, co jsem s ním byl, s každým jeho činem jsem se čím dál víc ujišťoval, že se od něj musím oddělit, jestli chci zůstat naživu.

„Takže?“ Vyjel jsem naštvaně.

Znova se usmál.

„Mám pro tebe práci.“

„Konečně jsme našli společnou řeč,“ zareagoval jsem.

„O co jde?“

Vsunul dlaň do kapsy a vytáhl kus bílého papíru. Rozložil ho, bylo na něm jen nějaké jméno. Papír mi podal a já ho zmateně převzal. Takhle se k ničemu nedostaneme.

„Manel Llobet,“ přečetl jsem potichu.

„Je to jeden z nejdůležitějších komisařů v Barceloně. Za několik dní ti předám další informace. Zatím se připrav na cestu.“

Neohroženě stiskl hůl, což bylo v mých očích zbytečné, protože jsem věděl, že se dokáže ubránit komukoliv i bez hole, a pak se zvedl. Než vykročil, zeptal jsem se ho:

„Proč?“

Rázem se zastavil. Otočil obličej, aby na mě koutkem oka viděl, ale nepodíval se na mě přímo. Moc dobře věděl, proč se ho na to ptám. Před mnoha lety, když jsem se rozhodl se od té jejich sekty odtrhnout, jsem měl po jeho boku splnit poslední úkol, a nedokončil jsem ho. Od té doby uběhlo už hodně let. Příliš mnoho.

„Vyděláš si tolik, že s tím budeš moct seknout. O zbytek se nestarej.“

Měl hrubý a neoblomný tón hlasu. To mě utvrdilo v tom, že se chová jinak, zvláštně. Hodně zvláštně, protože Anker Megalos nikdy před nikým neodhaluje své emoce. Takže jsem hned věděl, že ta práce je víc než osobní. Nic jsem na to neřekl a zvedl se. Ale než jsem vykročil druhým směrem, promluvil on:

„Ještě jedna věc, Williamsi.“

Otočil jsem se, abych se na něj podíval. On udělal totéž a jeho pohled se mi nelíbil.

„Bude jich šest.“ Zamračil jsem se a nevěděl, jak to myslí. „Šest osob a o každé dostaneš informaci, až postupně vyřídíš předchozí úkol.“ Zpřímá se na mě díval, a než odešel, řekl tvrdým hlasem: „Nezklam mě.“

2 Odhalení

Micaela Bravová

Sedla jsem si do jednoho z černých křesel u vchodu do ordinace své psycholožky Vanessy Lagové, jež se mi věnuje už pět let, během kterých jsme se nikam neposunuly. Ordinance se nachází v jedné z budov na ulici Rambla naproti domu Casa Gaudí. Mám to docela blízko práce v porovnání se vzdálenostmi jiných částí Barcelony.

Přehodila jsem si nohu přes nohu a nechala stehna odhalená. Viděla jsem, jak se na mě za přepážkou chtivě dívá její asistent. Pěkný pitomec, jestli si myslí, že by se mnou něco mohl mít. Jeho ani nikoho jiného bych si k tělu nepustila, pokud na to nemá prachy.

Dveře její pracovny se se zaskřípěním otevřely a uslyšela jsem zaznít svoje jméno. Pořád nedokážu pochopit, jak může mít jedna z nejlepších psychologických ordinací v Barceloně dveře, které vržou. Zvedla jsem se, když mi Vanessa dlaní pokynula, ať jdu dál, zatímco se snažila ukončit hovor na telefonu. Ten kluk za přepážkou, který mi připadal hodně přitažlivý, si mě znova mlsně prohlídl. Neudržela jsem se a prostě na něj vystrčila prostředníček. Vanessa si gesta

všimla, pohoršeně se na svého zaměstnance usmála a několikrát nesouhlasně zakroutila hlavou. Zavřela za námi dveře, něco si dopsala do svého obřího hnědého diáře a položila mobil na velký dubový stůl.

„Máš zvláštní způsoby, jak se zdravit s mými zaměstnanci.“

„Nepřemýšlela jsi o tom, že ty zatracený dveře necháš obrousit?“

Ukázala jsem ke dveřím místnosti a ona se usmála.

„Odbíháš od tématu jako vždycky, Micaelo.“

Vzala několik listů papíru, položila si je na obvyklé černé desky, sedla si do svého křesla a opřela se. Pohledem mě nabádala, ať se usadím do luxusní křeslo pro bláznů, jak jsem ho sama nazývala.

„Tak jak se dneska cítíš?“

„Jako obvykle,“ bez nálady jsem jí odpověděla.

Drze jsem si položila paže na čelo, podívala se na strop a povzdychla si. Tohle nikam nevede. Nikdy to k ničemu nebylo.

„Už máš zase noční můry? Vyprávěj mi o tom,“ požádala mě neutrálním tónem.

„Jo, ty samý každou noc.“

„Musíš přijmout, že tady už nejsou, a nechat minulost plavat, jediné tak se těch nočních můr zbavíš.“

Nemohla jsem zadržet pohrdavý pohled. Jak jednoduché je to říct.

„Nemůžeš vědět, jaký to je,“ vztekle jsem na ni vyprskla.

„Máš pravdu, ale nezapomeň, že jsem tady, abych ti pomohla, ne abych ti házela klacky pod nohy, jak si myslíš.“

Nesouhlasně jsem mávla a znova jsem upřela zrak na bělavý strop.

„Na to, že mi pomáháš už pět let, ti to příliš nejde. Moc dobrá v tom asi nebudeš.“

Moje útočné komentáře opět neměly odezvu, jakou jsem si přála. Chtěla jsem, aby mě Vanessa ze své ordinace už

konečně vyhodila, protože já sama jsem nebyla schopná k ní přestat docházet, i když jsem za to platila a věděla, že to k ničemu není.

„Když sem pořád chodíš, nějaký důvod to asi má.“ Nepřátelsky jsem se na ni podívala. „A teď mi pověz, mluvila jsi s babičkou?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Možná by ti pomohlo na pár dní odjet do Huelvy a být s rodinou.“

„Chceš říct s tím, co mi z ní zbylo,“ dodala jsem arogantně.

A znova jsme se vrátily ke stejné debatě jako každý týden: smrt mých rodičů a zmizení bratra, kterého jsem považovala za mrtvého.

„Přemýšlela jsi o změně plánů do budoucna?“ zeptala se mě.

„Ne. Mám jasnou představu a neustále na to myslím. Navíc,“ dodala jsem se zlomyslným úsměvem, „pokaždý jsem tomu blíž a blíž.“

„Blíž smrti, Micaelo. Tihle lidi jsou nebezpeční.“

„Nepůjdu do toho sama,“ ujistila jsem ji naprosto sebejistě.

Po třiceti minutách, kdy se mi snažila vymluvit mé úmysly, jsme se vrátily k ne tak obvyklé otázce:

„Seznámila ses s někým?“

„Ne. A ani nechci,“ odpověděla jsem rázně.

„Vyprávěj mi o Jackovi.“

Zafuněla jsem jako býk. Proč vždycky tak umíněně vytahovala zrovna jeho? Neměla jsem jí o něm říkat.

„O Jackovi už víš všechno. Už několik měsíců, co jsem ho viděla naposled, o něm nic nevím. Chceš, abych si něco vyculala z prstu, aby bylo sezení zábavnější?“

Naštvaně se na mě podívala, což u ní nebylo obvyklé, ale za pár vteřin se její tvář vrátila do normálu. Věděla jsem, že občas ji naše sezení vyvede z míry, ale vždycky dokázala náš rozhovor stočit, kam potřebovala, ať už jsme se bavily o čemkoliv.

„Vyprávěla jsi mi o něm jen krátce a já se teď chci dozvědět víc,“ řekla rozhodně. „Řekni mi, jak jste se seznámili.“

Znova jsem zafuněla a myšlenkami se ztratila v minulosti. Vrátila jsem se o několik měsíců zpátky, kdy mi zmíněný Jack zkřížil cestu a já jsem tomu nedávala takovou důležitost jako ona.

Nacházela jsem se v jednom barcelonském baru po nějakém nepovedeném dnu a se špatnou náladou, kterou jsem chtěla nějak přejít. Seděla jsem na židli u jednoho baru a pila kolu s rumem, abych utlumila své myšlenky a trápení. Klidně to přiznám. Několik minut po mém příchodu si vedle mě sedl muž něco přes třicet a objednal si u servírky. Cítila jsem, jak si mě prohlíží, ale nevšímala jsem si toho. Najednou jsem uslyšela jeho hluboký, ostrý hlas:

„Jseš tady sama?“

Přestala jsem v dlani žmoulat sklenici, aby led roztál rychleji, a neohroženě se podívala na toho, kdo na mě promluvil. Byla jsem ohromená jeho vzezřením padoucha, ale hned jsem se zklidnila. Byl hodně vysoký. Měl hnědé vlasy se světlými tóny, oči jako dvě obří zářivé zelené louky ve Skotsku a na bradě chmýří stejné barvy jako jeho vlasy. Pod košilí z bílého lnu, která odhalovala každý jeho sval, jsem viděla jeho tvrdé a hladké tělo a cítila jsem, jak mi pod jeho zkoumavým pohledem vysychá v krku.

„Co je ti ksakru po tom?“ ostře jsem se na něj podívala.

Hned se jedním koutkem pousmál a ta tvarovaná linka jeho rtů mi způsobila píchnutí v podbřišku. Přinutila jsem se z hlavy dostat jeho postavu, tón hlasu a všechno ostatní. Chtěla jsem si jen o samotě vypít svůj drink jako vždycky a pak v klidu odejít. Jeho mužný hlas ale zazněl znova:

„Kde máš šerpu?“

Znova jsem se na něj podívala a pořádně se zamračila.

„Jakou šerpu?“ vyštěkla jsem na něj prudčeji, než je slušné.

„Pro miss Nesympatickou.“

Nadzvedla jsem jedno obočí a nemohla uvěřit svým uším.

„A kdes nechal ty tu svou?“ zeptala jsem se vyzývavě.

Šibalsky se usmál a v drzém gestu si levou paži opřel o nohu pod ní.

„Já?“ ukázal na sebe. Znova jsem si mohla vychutnat jeho úsměv.

Dřív, než mě omámila jeho naprosto odzbrojující přitažlivost, jsem ostře zaútočila:

„Jo, šerpu pro pana Zaostalýho.“

Můj komentář ho pobavil a mě jeho smích rozzuřil. Zatímco jsem ho probodávala pohledem, na baru jsem nechala bankovku, popadla jsem svou malou kabelku, upravila si šaty a zamířila k východu. Nehodlala jsem takového blbce snášet.

„Zvu tě na drink,“ prohodil, jakmile jsem se otočila.

„Jdi někam, pitomče,“ opáčila jsem a přinutila jsem nohy, aby pokračovaly k východu.

Než jsem došla ke dveřím, za zápěstí mě držela něčí ruka. Otočila jsem se a měla ho přímo před sebou. Jeho parfém pronikl do mých nosních dírek, že jsem málem omdlela, a viděla jsem, že je vyšší, než se zdál.

„Jestli nechceš drink, můžeme jít tancovat.“

Nadzvedla jsem jedno obočí a tvářila se znamenitě nabroušeně. Kdo proboha ve dvacátém prvním století zve na tanec? A ještě když se neznáme!

„Pusť mě,“ pohrozila jsem mu, „nebo ti jedním pohybem zlomím zápěstí.“

Jeho smích se rozezněl celou místností a několik zvědavců se na nás dívalo. Pokusila jsem se vymanit z jeho sevření, ale marně.

„Dvakrát jsi mě urazila. Myslím, že si zasloužím omluvu.“

Jeho komentář mě začal vyvádět z míry, vykulila jsem oči a odrkla si.

„Tys mě nazval miss Nesympatickou,“ vyčítala jsem mu, a vlastně jsem ani nevěděla proč.

„Protože jseš nesympatická,“ přesvědčeně mě ujistil.

„To teda nejsem!“

„Ne? Tak jak se tomuhle chování říká?“

Volnou dlaní si mnul bradu a usmál se. Dobře se bavil.

„Selektivní sympatie. A teď mě nech na pokoji.“

Vzal mě za pas, a aniž jsem se dokázala ubránit, přitáhl si mě na tělo a klopýtavě mě dostrkal k parketu, kde tančilo několik párů. Hrála pomalá píseň. Jeho úsměv se roztáhl ještě víc.

„Umíš tancovat?“ šibalsky zavrnl.

„Já s tebou tancovat nebudu,“ napruženě jsem odsekla.

Ignoroval mě a začal se na mě tisknout tělem. Snažila jsem se zůstat v klidu, než ho kolenem kopnu do koulí. To se mi nepovedlo, protože jakmile zmerčil můj úmysl, strčil nohy mezi mé, držel mě a pomalu a smyslně se mnou pohupoval.

„Jeden tanec jako omluva a pak tě nechám odejít,“ řekl.

Zafuněla jsem a na chvíli si pomyslela, že zase o tolik nejde. Po prvním tanci bylo hodně dalších, až jsme vlastně v lokále zůstali úplně poslední.

Podívala jsem se na Vanessu, která mě užasle pozorovala. Tušila jsem, že si každou chvíli povzdychne. A taky že jo, povzdychla si.

„A potom?“

Protočila jsem panenky. Přiváděla mě k zoufalství.

„Potom nic. Dotancovali jsme na poslední písničku a odešel.“

A byla to pravda. Prostě odešel, aniž řekl: „Brzo se uvidíme,“ nebo se nějak rozloučil. Jeho poslední slova, než za starými dřevěnými dveřmi zmizel, byla „Díky za tuhle noc.“

„Myslím, že už je čas,“ upozornila jsem ji, když jsem viděla, jak se na mě ohromeně dívá. „Promluvíme si zase příští týden.“ Zvedla jsem se.

Doprovodila mě ke dveřím. Než jsem odešla, uslyšela jsem:

„Kdybys mě potřebovala, zavolej.“

Přikývla jsem a bez ohlédnutí jsem odešla. Na cestu do práce jsem měla hodinu a doufala jsem, že to stihnu.

Za čtyřicet pět minut jsem zaparkovala u vchodu do klubu, který jsem osm let řídila a který se za tu dobu stal známým a prestižním místem, kam se jen tak někdo nedostal. Otevřela jsem zadní železné dveře a zamkla za sebou. Za barem stála moje sekretářka a kamarádka Eli. V ruce držela několik papírů, asi faktury pro finanční.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ji a položila kabelku na bar.

Pohodila hlavou a pak na skleněnou desku hodila noviny. Natáhla jsem k nim ruku. Zaskočil mě titulěk na úvodní straně.

Manel Llobet byl dnes ráno zavražděn ve svém domě.

S vážným pohledem jsem si stránku prohlížela a nevěřila svým očím.

„Je to ve všech zprávách, novinách, v rádiu a tak dál. Jeho žena s dětma jsou v pořádku, ale on... Zabili ho v posteli, když spal.“

„Nemůžu tomu uvěřit...“

Těžce jsem dosedla na jednu z barových židlí z bílé kůže.

„Je jasný, že si někdo vyřídil účty. Víš, že Manel měl kolem sebe hodně nepřátel a...“

„A co?“ zeptala jsem se jí, když nedokončila větu.

„Dneska ráno před zavíračkou tady byl policejní inspektor Barranco. Chce se tě zeptat na pár věcí. Je z drogovýho a je to kus.“

To první mě moc nepobavilo, protože bylo jasné, že v mém klubu se drogy berou ve velkém, když si je klienti žádají. A to druhé, no, mohlo by se mi hodit omotat si toho Barranca kolem prstu.

„Co ti řekl?“

„Je novej. Víš, že předtím tam nebyl. Máš se dneska ráno ukázat na komisařství. Chtějí s tebou mluvit. Tohle je jeho vizitka.“

Hned jak mi ji podala, jsem se zvedla a vyrazila za ním.

3 Nečekaná návštěva

Zanedlouho jsem se dostavila na komisařství uvedené na vizitce, kterou mi dala Eli. Pevným krokem jsem došla k prvnímu policistovi, kterého jsem uviděla, a trpělivě čekala, až odloží zatracený telefon. Po chvíli vstal a shlížel na mě shora, protože stál na nějakém stupínku.

„Jak vám můžu pomoci?“

Díval se na mě nepřátelsky, ale bylo mi to fuk.

„Hledám inspektora Barranca.“

„Kdo ho hledá?“ zeptal se mě kousavým tónem.

„Slečna Micaela Bravová,“ odpověděla jsem lhostejně.

Zašklebil se, zatelefonoval mu a pak se ke mně vrátil.

„Počkejte chvíli, hned tu bude.“

Přikývla jsem, aniž jsem uhnula svým zastrašujícím pohledem z toho pupkáče v uniformě, který se na mě díval, jako bych byla samotný ďábel. No, vlastně jím tak trochu jsem. Hodně lidí moc dobře ví, že můj klub zrovna není vyhlášený dodržováním zákonů, a i když v tom umím chodit – jak říkala moje babička pokaždé, když jsem s ní mluvila –, ve skutečnosti mě občasné pomluvy a nevraživé pohledy v mém okolí otravovaly.

Na druhém konci hlavní haly, kde vládl chaos, jsem zahlídla snědého týpka statné postavy a mnohem pohlednějšího vzezření, než popisovala Eli. Podíval se na mě a v tu chvíli se naše pohledy protnulý. Zvolnil krok a podrážděně se přede mě postavil, nebo aspoň tak mi to přišlo.

„Slečna Bravová?“ I přes nedostatek slušného chování, protože se mě ani neuráčil pozdravit, jsem přikývla. „Půjďte se mnou do výslechové místnosti. Jak jistě víte, komisař Manel Llobet byl dnes v noci zavražděn ve svém domě a zřejmě byl předtím do pozdního večera ve vašem klubu.“

Povýšeně jsem si odkašlala a zareagovala jsem:

„Pan Llobet zemřel v posteli po boku své ženy, ne vedle mě v mém klubu, takže silně pochybuju, že bych s vámi musela jít k výslechu.“

Otočila jsem se k odchodu a náš rozhovor považovala za vyřízený, ale uslyšela jsem, jak na mě mužným hlasem zařval:

„Mýlíte se. Podléháte zákonu, vyžádal jsem si vás, abych vám položil několik otázek. Pokud se mnou nepůjdete, budu vás muset za neuposlechnutí autority zadržet.“

Otočila jsem se a přiblížila se k němu na vzdálenost několika milimetrů. Musela jsem zvednout hlavu, abych se podívala zpřímá do jeho dvou medových perel, které mě zkoumaly skrz naskrz. Zdvihla jsem dlaně, spojila zápěstí, šibalsky se usmála a nadzvedla jedno obočí.

„A zadržíte mě, inspektore Barranco?“

Zamračil se a přiblížil se ke mně obličejem. Nezastrašil mě. Už roky ve mně nikdo nevyvolal pocit strachu.

„Pokud to bude nutné, věřte, že zadržím.“

Nasadila jsem výsměšný úsměv a zašmátrala jsem v kabelce po mobilu. Aniž jsem uhnula pohledem, odemkla jsem obrazovku a na vteřinu jsem si dovolila podívat se do adresáře, abych vytočila číslo.

„Nebudu vypovídat, dokud tady nebude můj advokát.“ Zmáčkla jsem vyzvánění a Jan to ihned zvedl. „Ahoj,

potřebuju, abys přišel na komisařství. Příjemnej a vychovanej pan inspektor Barranco mě chce strčit do výslechový místnosti. Nehodlám tam jít, dokud nedorazíš, ať se mnou dělá, co chce.“ Vyzývavě jsem se na něj podívala. Ale pořád jsme se zpřímá dívali jeden na druhého. „Dobře, počkám na tebe na pohodlných židličkách v místnosti, co vypadá jako čekárna.“

Bez dalšího slova jsem zavěsila, mlaskla jazykem a posadila se na židli za sebou. Komisař dal ruce v bok a za chvíli si rukou zoufale promnul pučící bradku, která každému chlapovi přidá na smyslnosti. Nic neřekl. Zůstal ponořený do svých myšlenek a čekal, až se Jan každou chvílí objeví ve dveřích.

Přešel k přepážce, kde jsem se po něm předtím ptala, a slyšela jsem, jak tomu pupkáči říká: „Ať se odsud ani nehne.“

Nemohla jsem zamaskovat pýchu, kterou ve mně jeho komentář vzbudil. Bylo jasné, že z toho chce něco mít. A v téhle situaci jsem to něco byla já.

Hodně vlivných lidí bylo na mé straně a moc dobře jsem věděla, že s policií mít problémy nebudu. Manelovo zavraždění bylo velký průser, protože to byl právě on, kdo dokonale tahal za nitky, aby nikdo nestrkal nos do mých záležitostí, a už vůbec ne do mého klubu. Tuhle věc se pokusím vyřešit za každou cenu. Ale když jsem se nad tím dobře zamyslela, pokud svůj postoj k inspektorovi z protidrogového nezměním, nebudu si moct získat jeho důvěru a podplatit ho.

„Už jsem tady.“

Najednou jsem před sebou měla neustále uspěchaného Jana. Podívala jsem se na něj, zatímco si náležitě oblékal sako a pokládal svůj kufřík na židli vedle mě.

„Co ksakru chtěj teď?“

„Nevím. Řekli mi jen, že mi chtěj položit pár otázek, protože Manel byl v klubu.“ Protočila jsem panenky.

„Neměla bys tady být. Jestli tě uvidí někdo, kdo nemá, bude si myslet, že něco chystáš, a budeš z toho mít problémy. Kde je ten otravněj komisař? Radši odsud co nejdřív zmizíme.“

A měl pravdu.

V klubu se točilo hodně různých lidí. A i když to bylo místo s omezeným přístupem – chodili k nám vlivné osoby, zbohatlíci, uznávaní umělci, elegantní finančníci nebo slavní politici –, pokud by policie chtěla, mohla by nás dostat do maléru. Jeden z našich vlivných politiků byl Óscar, chlápek, který vybíral holky pro práci v klubu. Říkal o sobě, že má dobré oko i peněženku na ty nejlepší ženy, které přitáhnou muže, kteří si žádají jejich služby. Dělal pro mě za nehorázné prachy a mně nebylo líto mu je dát. On se postaral, aby v klubu byly holky, a i když jsem věděla, že to nedělá úplně čistě, byla jsem chráněná. A co bylo nejdůležitější: svoji pomstu jsem měla na dosah ruky.

Kdyby mě na komisařství někdo viděl, mohl by si pomyslet, že zrazuju některého ze svých obvyklých klientů. Z toho nekouká nic dobrého, protože by se to hned rozneslo na všechny strany a ta vysoká věž, na které teď stojím, by mohla rázem spadnout.

„Vy asi budete inspektor Barranco,“ usoudil Jan hořkým tónem, když se k nám ten fešák přiblížil. Než mohl Barranco otevřít ústa, můj právník pokračoval: „Nemáte žádné právo tu mou klientku držet, takže jestli se jí chcete na něco zepat, udělejte to hned. Nemá čas se tady zdržovat, když není z ničeho obviněná.“

„V tom případě mě následujte.“

Za několik vteřin, kdy jsme si s Janem vyměnili vítězný pohled, protože se inspektor nezmohl ani na slovo, jsme vstoupili do té zatracené místnosti. Sedla jsem si na jednu ze židlí a můj právník udělal totéž.

„Takže, kde jste byla včera v noci?“

„Ve mém klubu,“ odpověděla jsem ostře.

„Kdy jste naposledy viděla pana Llobeta?“

„Vlastně jsem ho vůbec neviděla.“

„Lžete,“ ujistil mě.

Zamračila jsem se, Jan se na židli trochu zavrtěl, a než jsem stihla cokoliv říct, vyštěkl:

„Obviňujete mou klientku. Proto nedovolím, abyste jí položil další otázku, pokud proti ní nebude vznesena žaloba. Nemáte důkazy a nemůžete ji tady držet. Klientka se tomuto výslechu podrobuje jen z vlastní vůle.“

Inspektor si arogantně odfrkl, koutek jeho rtů se nepozorovatelně prohnul a pak se podíval upřeně na mou tvář, která nevykazovala žádnou známku emoce.

„Myslíte si, že nevím, co je váš podnik zač? Hodlám odhalit veškerou jeho kamufláž a samozřejmě si došlápnout na všechny lidi, kteří si za peníze kupují ochranu před zákonem. Vaše jednání je ilegální a já najdu způsob, abyste zaplatila za všechno, co děláte.“

Usmála jsem se. Jan prudce bouchl do stolu a zároveň své cvičením vypěstované obří tělo troufale zvedl ze židle. Nejen že mě udivovaly jeho tolik agresivní a přímé způsoby, ale navíc to byl nejlepší právník v celém Španělsku; o tom nebylo pochyb.

„Obviňujete mou klientku z úplně něčeho jiného, než jste nám původně řekl! Tento výslech končí. Micaelo, odcházíme,“ rozhodl hrubým tónem.

Inspektor se prudce postavil, aby ukázal, že se nedá, a probodl Jana pohledem. Pak se podíval na mě, zatímco jsem se zvedala ze židle.

„Jsem přesvědčený, že jste někoho ze svých kruhů najala, aby byl pan Llobet zavražděn. Ale takhle to nenechám, na to můžete vzít jed, slečno Bravová.“ Jeho poslední slova zněla vztekle.

Opět jsem se usmála, abych mu ukázala, že mám navrch.

„Pokud budete mé klientce znova vyhrožovat, podám proti vám trestní oznámení,“ varoval ho Jan.

Zavřel ústa, vyzývavě se na mě díval a propichoval mě pohledem.

Než jsme vyšli ven, dovolila jsem si otočit se, abych se na něj podívala, a s obvyklou drzostí jsem mu řekla:

„Sbohem, inspektore Barranco. Doufám, že už se nikdy nepotkáme.“

On si ale nemohl nechat ujít příležitost mít poslední slovo:

„Obávám se, že dneska není váš šťastný den.“

Zanedlouho jsem se s Janem vrátila do klubu. Uvolnil si kravatu, sundal si sako, odložil ho na jednu z barových židlí a nalil si skleničku.

„Chceš něco?“

Zakroutila jsem hlavou, zatímco jsem se dívala před sebe a nehty bubnovala o bar.

„O čem přemýšlíš?“ zeptal se mě.

Našpulila jsem rty v gestu, že to ani já sama nevím.

„Kdo by chtěl zabít Manela? S tou hromadou kontaktů, co měl...“ nedokončila jsem větu.

„Však víš, že měl i hromadu nepřátel.“

Zavrtěla jsem hlavou, zatímco jsem poslouchala zvuk tekutiny, která z právě otevřené lahve tekla do sklenice a cinkala dvěma ledy. Mohl kolem sebe mít hodně lidí, kteří mu přáli jen to špatné i nejhorší, ale i přesto nikdo nemohl mít tak pádný důvod, aby s ním tak chladně skoncoval, natož ve spánku.

„Budu si muset mezi policajty najít novou spojku.“

„Začnu na tom s Anabel pracovat hned odpoledne, neměj strach. Protože ten idiotskej inspektor nepřichází v úvahu, ne?“ Přitakala jsem. „Ale i tak,“ pokračoval, „musíš být opatrná. Je z protidrogovýho, ne z kriminálky. Nevím, proč se do toho případu proboha plete. Asi to znamená jediný: má o tebe velkej zájem.“

„To mi nemusíš vykládat, stačilo mi vidět, jak si mě měřil pohledem.“

„Kdybys ho pustila mezi nohy, možná by se na tebe díval jinak,“ píchl si.

„Když to bude nutný, bránit se nebudu. Ale nebude to tak snadný, s ním ne. Nevypadá jako typickej zkorumpovanej fízl, kterej se nechá koupit za pár babek ani za pár tisíc.“

Tentokrát zakroutil hlavou Jan, zatímco si obsah skleničky lil do hrdla.

Než jsme se mohli k hovoru vrátit, z jednoho ze soukromých pokojů klubu vyšel Óscar s Eli po boku.

„Čekal jsem na tebe,“ oznámil mi.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se zaskočeně, protože byl pracovní den.

„Mám pro tebe překvapení, ale rovnou ti řeknu, že z toho překvapení je těžký vytáhnout nějaký informace.“

Zamračila jsem se a čekala, co z něj vypadne.

„Mám Cartera.“

Usmál se a vidina mého vítězství se přiblížila.

4 Kitty má hlad

Vešla jsem do místnosti a srdce mi div nevyskočilo z hrudi. Podívala jsem se na týpka připoutaného na dřevěné židly a triumfálně se usmála. Předě mnou seděl jeden ze členů mé nejčernější noční můry. Muž, který mu zařizoval veškeré záležitosti, jemuž naprosto věřil a po němž jsem už skoro rok bez úspěchu pátrala.

„To se mi snad jenom zdá...“, zašeptala jsem a pomalu si vychutnávala každé slovo.

Ohlídla jsem se za Janem, který vešel jako poslední a zařel za sebou dveře. Eli poodešla na stranu, jako by ji to nezajímalo. Óscar stál vedle mě a tvářil se, jako by mi právě přinesl vánoční dárek. A taky že jo.

„Co děláš ve Španělsku, Cartere?“

„Tobě to tak řeknu, couro!“

Z úst mu vyletěl plivanec až k mým nohám a postříkal mi část stehna. Nesouhlasně jsem se zamračila a Eli mi rychle podala kapesník, kterým jsem si v klidu setřela jeho odporné sliny.

„Chováš se velmi uctivě,“ pronesla jsem ironicky.

Udělal jsem k němu dva kroky, silou jsem ho chytla za bradu a donutila ho podívat se mi zpřímá do očí. S nechutí se podvolil, a i když byl dobře vycvičený, věděla jsem, že má strach. Řekla jsem si, že se mu podívám na zoubek, protože když už ho Óscar přivedl až ke mně, bude toho na něj mít víc, než jsem si myslela:

„Jak se má tvoje rodina?“ zeptala jsem se ho jakoby nic.

„Jestli tě napadne se jich jen dotknout, přísahám, že...“

„No, no, no,“ umlčela jsem ho zvednutými pažemi. „Ne tak zhurta, Cartere, to bychom si nerozuměli.“

„Co ksakru chceš?“

Podívala jsem se na Óscara. Jediným pohledem mi potvrdil, že neblafuju úplně mimo. Opravdu je v tom víc, než mi Óscar stihl říct. Kdyby mě sem moje nedočkavost nenahnala dřív, než jsem si s ním promluvila, možná bych to věděla s předstihem. Mrkla jsem na Jana. Hned mě pochopil.

„Budu pracovat na tý věci, jak jsem ti říkal. Zavolej, jestli mě budeš potřebovat.“

Přikývla jsem, aniž jsem odtrhla chladný pohled od toho týpka, který seděl a nevěděl, kam s očima. Bylo jasné, že jsem mu nahnala strach, ale zatím nevěděl, kam až dokážu zajít. Vzala jsem židli, sedla si naproti němu s opěradlem před sebou a opřela si o něj paže. Sarkasticky jsem se usmála, když se na mě zamračeně podíval a povýšeně zamlaskal jazykem.

„Tak kde je tvůj šéf? Nepřijde tě zachránit?“

„Jdi do prdele!“

Se zkřiveným výrazem jsem protočila panenky. Obrátila jsem se na Eli, která stála nehybně v rohu se založenými pažemi.

„Máme Kitty?“ Stroze přikývla. „Výborně!“ vykřikla jsem jako blázen. „Tak mi ji přines. Možná by se s Carterem ráda seznámila. Určitě se jí bude líbit. A nezapomeň na její hračky.“

Eli nedokázala zamaskovat svůj úsměv. Byla o rok mladší, ale byla chytrá, hodně chytrá. Poznala jsem ji před osmi lety.

Potkaly jsme se vlastně hned po přeletu do Barcelony, když jsem se ve dvaceti rozhodla opustit Huelvu a babičku, abych našla svou vlastní budoucnost. Svou vlastní pomstu. Eli pracovala jako letuška a naše přátelství začalo nejjednodušeji, jak mohlo. Byla jsem ztracená a hledala místo, kde složit hlavu. Ona kouřila přede dveřmi, viděla, jak jsem nervózní a mimo, a jen tak mi nabídla pomoc. Jakmile mě napadlo, že si otevřu klub, po tom, co jsem se seznámila s jedním významným barcelonským podnikatelem, nepochybovala jsem, že Eli bude skvělá pravá ruka, kterou jsem pro takový plán potřebovala, a že mě nezklame. V těle barbie s křivkami, kterými dokázala položit na lopatky každého, kdo se k ní přiblíží, bez ohledu na pohlaví, ukrývala brilantní mozek nastavený na organizování těch nejlepších mejdánů.

Dala si za ucho pramen svých hustých světlých vlasů a s drze pokušitelským výrazem odešla. Óscar se zamračil, nevěděl, co máme za lubem. Tušil, že se to brzy dozví, takže se víc nezajímal, a já jsem dál seděla na svém místě a prohlížela si toho svázaného nešťastníka.

„Vím, že má dceru, a ty zase víš, kde je. Nechci víc informací, nechci ho hledat. On si najde mě.“

„Zabije tě,“ jedovatě mě ujistil.

„Nebo já zabiju jeho.“

„Nevíš, s kým si zahráváš, holčičko,“ vztekle vyplivl.

Viděla jsem, jak mu z úst vytékají malé kapky slin, a tentokrát jsem se neudržela:

„Jestli na mě zase flusneš...“

Ani jsem nedokončila větu, a ten hajzl Carter znova plivl a tentokrát mi trefil rameno. Nahlas jsem si povzdychla, zatímco Óscar se přiblížil, aby mu jednu vrazil, ale hned jsem ho zastavila. Ani jsem se neotřela a šla jsem na bar pro kafu, trychtýř a průhlednou hadici. Vrátila jsem se a pokývla na Óscara. Ten poslechl, přišel blíž ke Carterovi, krutě ho chytil za vlasy a škulbl dozadu.

„Tvoje máma tě nenaučila slušnému chování?“ jedovatě jsem se ho zeptala.

Strčila jsem mu hadici do krku dřív, než mi stačil odpovědět, a hned jím začalo zmítat silné nutkání na zvracení. Nebrala jsem si servítky, protože kvůli tomuhle neumře. Na konec hadice jsem nasadila trychtýř, a jen co Óscar rychle naklonil karafu, z úst mu začal crčet proud vody. Jakmile jsem viděla, že pokud nepřestaneme, udusí se, dala jsem Óscarovi pokyn, ať karafu skloní.

„Takže zaprvý, tady pravidla určuju já. A je jasný, že jseš v nevýhodě.“

Podívala jsem se na Óscara na znamení, že má pokračovat. Carterovo hrdlo se hned znova naplnilo vodou. Otevřely se dveře a vstoupila Eli. V jedné dlani držela Kitty, ve druhé plechový kbelík a to ze všeho nejlepší, autogen.

„Za druhý mi teď zaplatíš za ten uvítací flusanec i za ten na rozloučenou. To je ten, cos právě vyflusnul, abys mi rozuměl.“

Jeho obličej znova nabral jinou barvu. Ve chvíli, kdy se Cartera zmocňoval kašel a byl na pokraji udušení, jsem Óscarovi pokynula, ať přestane. Bez přestání kašlal a z úst i nosu mu vytékala voda. Škubla jsem židlí dozadu a s pomocí obou partáků se mi povedlo ho sputaného položit na záda. Klekla jsem si vedle něj, vyhrnula mu špinavou košili a odhalila břicho. Eli přišla zezadu s Kitty a položila ji na něj. Carter měl v obličejí její dlouhý ocas, ale nehodlala jsem ho pustit, aby se vysmekl.

„To je krysa?“ zeptal se Óscar se znechuceným výrazem.

„Jo,“ odpověděla jsem, „a nech si ten obličej. S Kitty musíš zacházet hezky. Je hodně poslušná.“

Carter vykulil oči, div mu nevypadly z důlků, když mu Eli na holý pupek položila plechový kbelík, do něhož Kitty zavřela.

„Jseš šílená! Pust mě!“

„Chci, aby sis něco vyzkoušel,“ odpověděla jsem mu s úsměvem.

Vyděšeně se na mě díval a škubal sebou, aby ze sebe shodil kbelík i krysu. Ale silné Óscarovy paže mu to nedovolily. Eli si dřepala za Cartera, chytla ho za hlavu a jediným pohybem rtů ho vyzvala ke klidu.

„Hraješ si rád?“ zeptala se ho jako šílenec.

„Co to děláte?“ Zapálila jsem autogen a Carter trochu nadskočil.

„Ach jo...“ povzdychla jsem si a dívala se na obří plamen, který z něj sršel. „Cartere, je to jednoduchý. Chci, abys mě vzal za jeho dcerou. Kdybys spolupracoval, mohli jsme si tohle ušetřit.“ S nezájmem jsem pokrčila rameny. „Ale ty ne. Radši děláš tvrďáka, i když víš, že šéf na tebe sere a je mu u prdele, co s tebou bude.“ Přiblížila jsem plamen ke kbelíku a začala ho ohřívat. „Víš, co se stane, až se vevnitř Kitty začne dusit?“ Podívala jsem se na jeho břicho. Carter se nesnažil skrýt strach v očích. „Já ti to řeknu.“ Položila jsem si prst volné ruky na bradu. „Pokusí se za každou cenu utýct. To znamená, že ti svými zuby udělá malý tetování, a když to bude nutný, prokouše se ti až ke střevům.“

Začal kroutit hlavou ze strany na stranu a vtom se Kitty poprvé zakousla. Bolestí vykřikl. Já jsem mezitím kyblík dál ohřívala a užívala si jeho strach, který mi před mnoha lety sám způsobil.

„Tak přemýšlím, co na to řekne tvoje žena, až jí budu dělat to samý.“

„Ne, ne!“ drásavě řval a z očí mu tekly slzy, jak ho Kitty bez ustání kousala. „Dost, dost, prosím!“ žadonil jako dítě.

„Vezmeš mě, kam chci?“

„Jo!“ zařval z plna hrdla.

„Jestli na mě ušiješ boudu, bude z tebe vdovec. Rozumíš tomu?“

„Jo...“ bolestí hlesl slaběji.

Hned jsem zhasla autogen a podala ho Óscarovi, postavila jsem se a odkopla kbelík. Eli sebrala krysu a odnesla ji zpátky do domečku.

Takže jsem se mohla chystat na cestu.

Vešla jsem do hlavního sálu klubu a viděla oholenou hlavu. Dorazil Ryan, jeden z mých důvěrníků. Položil několik tašek na pult a něco skleněného cinklo o bar. Z dále jsem si prohlížela jeho tvrdé paže v nátělníku, který odhaloval jeho obří, hustě potetované předloktí.

Všiml si mě a zvedl obličej. Povzdychla jsem si a šla jsem k němu.

„Špatnej den?“ vesele se mě zeptal.

Vždycky se snažil ze mě vyloudit úsměv, což se mu teď nepovedlo. Ale jinak z něj šel strach. Jen při pohledu na jeho obrovskou postavu by každý radši vzal nohy na ramena.

„Horší než špatnej, ale zároveň jsem docela spokojená.“ Opřela jsem si prst o bradu.

„Jak to?“ zajímal se.

„Tamhle v té místnosti je Carter.“ Ukázala jsem prstem. S krutým výrazem se otočil tím směrem, ale já jsem ho zastavila. „Myslím, že pro dnešek má dost. Ale budu potřebovat, abys se mnou letěl do Atén.“ Překvapeně se na mě podíval. „Óscar má jeho ženu. Jestli nesplní, co slíbil, budeme muset přikročit k plánu B.“

„To ho přivedl sám?“ Vypadal, že tomu nechce věřit.

„Tvrdí to.“

„Mico...“ oslovil mě, jako by mě varoval před něčím, co jsem nechtěla slyšet. Zpod řas jsem se na něj podívala a čekala, až bude pokračovat: „Nevím, kam až se necháš Óscarem zatáhnout, ale buď opatrná.“ Ukázal na mě prstem. „Tenhle chlap nehraje čistě.“

„Tenhle chlap ti nesedí, to je všechno,“ nesouhlasila jsem.

„Jo. Nesedí mi a vím, že něco tají,“ ujistil mě.

„No tak, Ryane! Už dlouho pro nás vybírá holky a dělá to dobře, chceme, aby to takhle pokračovalo. Nefantazíruij si o zbytečných domněnkách. Mimochodem, četl jsi o Manelovi?“

S lehce nadzdviženým obočím přikývl.

Za zády jsem uslyšela klapání podpatků. Za chvíli přišla andělská Eli a hadrem si otírala dlaně. Jakmile zahlédla Ryana, usmála se, vycházeli spolu skvěle. Ryana jsme poznali v klubu. Jednou se večer uprostřed parketu spustila rvačka a Ryan vyvedl oba chlapy, kteří se tam řezali hlava nehlava. Od toho dne jsem věděla, že se musí přidat k naší ochrance. A když jsem mu to navrhla, ani na chvíli nezaváhal.

„Ahoj, Ryane.“ Usmála se na něj.

Mlčky ji pozdravil a jeho pohled se v úsměvu prohloubil. Ryan je ženatý, jeho manželka žije v Londýně, ale každý týden ho podle pracovních možností na tři až čtyři dny navštíví. Má nějaké vysoké politické postavení, ale víc jsme se o jeho soukromém životě nikdy nebavili. Vzhledem k tomu, v čem podnikáme, čím míň zmiňujeme rodinu, tím líp.

„Co uděláš s tím ubulencem?“

Protočila jsem panenky, když jsem Eli uslyšela, a nesouhlasně se na ni zamračila.

„Chtěla bych vidět tebe, kdyby ti na břicho položili krysu,“ odbyla jsem ji. „Mimochodem, už jsi ji vrátila do jejího kamrlíku?“

Přikývla.

„Krysu? Co jste proboha vyváděly?“ Obě jsme se na Ryana podívaly. Ten přimhouřil oči a pak řekl: „Radši se dál neptám, nechci to vědět. Vy dvě spolu jste jako šílená bomba těsně před výbuchem.“

Zmizel po schodech do patra a nechal nás o samotě. Po dívala jsem se na Eli a povzdychla si.

„Myslíš, že na to jdu dobře?“

Opřela jsem se dlaněmi o barový pult a bezděčně pohledem přejela po všech lahvích.

„Jestli máš na mysli Cartera... vždyť se zas tolik nestalo.“
Pokusila se zavtipkovat a povedlo se jí to.

„I kdyby mu sežrala celý břicho, bylo by mi to jedno. Tyhle lidi dělaj horší věci. Chladně a bez mrknutí zabíjej nevinný muže, ženy i děti.“ Můj vztek zesílil. „Tyhle lidi znaj jen zlo. Těm je třeba oplácet stejnou měrou, nebo je po nás.“

„Nechtěla jsem tě rozčítit, Mico.“

Otočila jsem se na ni.

„Tohle téma mě vždycky podráždí, nevšímej si toho. Už rok se za tímhle týpkem ženeme, a pak nám ho tady Óscar naservíruje jakoby nic.“

Svrátila jsem čelo a Eli přimhouřila oči.

„Myslíš, že je to past?“ zeptala se mě zamyšleně.

„Nevím, Eli, to nevím. Ale je jasný, že i kdyby mu slíbil cokoliv, jeho šéf pro něj nehne ani prstem.“

„Řeknu Desi, ať Óscara několik dní nespouští z očí. Neví, že patří k tvý ochrance.“

Několikrát jsem přikývla, zhluboka vydechla a rozhodla jsem se jít tam, kde můžu v klidu přemýšlet. Rozloučila jsem se mávnutím ruky. Nebylo nutné jí říkat, ať mi zavolá, když se něco bude dít, protože všichni perfektně vědí, co je jejich úkol; tohohle si na lidech kolem sebe cením.

Přešla jsem ulici ke svému malému malířskému studiu a myslela jsem na babičku. Musím jí zavolat, jak mi připomněla Vanessa, a taky ji navštívit ještě před odjezdem do Atén.

Vím, že k dispozici nemám zpáteční, ale jen jednosměrnou letenku.

5 Co tady děláš?

Telefon chvíli vyzváněl, než ho zvedla s obvykle energickým a hlasitým „prosím“. Jakmile jsem uslyšela její hlas, usmála jsem se a na chvíli jsem si po ní zasteskla. Už skoro rok jsem ji neviděla a to mě někdy hodně bolelo. Ale rozhodně ji nechci zaplést do žádných svých černot. Babičku ne.

„Babi?“ ohlásila jsem se a už s předstihem jsem věděla, jaká bude její reakce.

„Bože na nebesích! Už tři měsíce jsi mi nezavolala, tři měsíce!“ pobuřovala se.

„Já vím, babi, ale když...“

„Čert, aby tě...! Kdo si na svou babičku tři měsíce ani nezpomene? Jen řekni, slečinko, kdo?“

Je naštvaná. Když se mnou mluví takhle, znamená to, že se opravdu hodně zlobí. Babička je starší žena, táhne jí na osmdesát, ale udržuje se ve skvělé formě. Má neuvěřitelnou energii a chuť do života, nikdy jí neunikne žádný detail a někdy mě udivuje, jak na věci nahlíží. Nikdy jsem jí nelhala, ale taky jsem jí neříkala celou pravdu. Nemůžu jí říct, že mám klub, kde se odehrávají ty nejilegálnější záležitosti.

Vzpomněla jsem si na den, kdy jsme se poprvé viděly po smrti rodičů. Já jsem tehdy žila v Moskvě a ona ve španělské Huelvě. Ta místa jsou odlišná jako nebe a dudy, ale kdyby to bylo nutné, neváhala by ani vteřinu a přestěhovala by se do Ruska. Nakonec si mě ale díky pomoci pár tatkových kamarádů mohla vzít do opatrovnictví a já jsem se přestěhovala k ní do Španělska. Má stejné oči jako on: modré jako nebe. Má silnou postavu, výrazné obličejové rysy a je znát, že celý život tvrdě pracovala na poli, spolu s mým dědečkem, kterého jsem nikdy nepoznala. Víím jen, že po jeho smrti se babička rozhodla používat jeho příjmení.

„Omlouvám se,“ tiše jsem se kála.

„Co říkáš?“ nedala mi pokoj.

„Že je mi to líto. Potřebovala jsem si koupit nový telefon, protože ten starý jsem utopila ve dřezu,“ zalhala jsem jí.

Musela jsem se ho zbavit během poslední pátrací akce po Carterovi, aby nikdo nemohl určit moji polohu. Kdyby se jeho šéf dozvěděl, že jsem naživu, že jsem tehdy neumřela, moje naděje by se zmenšily natolik, že bych potřebovala ochranu celé armády, aby se mnou hned neskoncoval. Smrti se nebojím, někdy ji dokonce vyhlížím. Je mi jedno, že jsem něco svého budovala dlouhé roky. A i když je to černota, patří to ke mně, je to moje budoucnost. Než jsem odjela do Atén, nechala jsem u Jana závěť, v níž jsem majetek odkazovala Eli, Ryanovi a babičce – jediným třem lidem, se kterými jsem mohla být svá, až na to, že k Lole Bravové jsem nemohla být úplně upřímná.

„Nemůžu uvěřit tomu, že...“ dál mi vyčítala, jak nedůstojně jsem se k ní zachovala. „Copak nemáš někde poznamenané moje číslo, abys mi mohla zavolat z nového telefonu?“ zeptala se mě, když se vypovídala.

Pokusila jsem se změnit téma, aby už přestala s tím vyčítavým slovním průjmem století, ale nešlo to. Když se do toho babička dostala, nikdo ji nedokázal zastavit.